

Χωρίς τον Θεό, κάθε τι στη ζωή μας έχει τη μαυρίλα της νέκρωσης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ό,τι συνέβη
με τις μωρές παρθένους
της παραβολής
που έμειναν εκτός
νυμφώνος Χριστού,
μπορεί να συμβεί και με εμάς.

Του Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ιγνατίου

Μόλις χθες η Εκκλησία μας πρόβαλε τον μακάριο πάγκαλο Ιωσήφ, ως πρότυπο του Κυρίου μας ως προς την πίστη του, τη σωφροσύνη του, την ταπείνωση και την ανεξικακία του, θέλοντας να μας τονίσει ότι, αν δεν ζούμε κι εμείς αντίστοιχη προς Εκείνον, δηλ. προς τον Χριστό μας, ζωή, δεν είναι δυνατόν να ζούμε ορθά και αληθινά το Πάσχα. Δεν είναι δυνατόν δηλ. να έχουμε ζωντανή σχέση με τον Θεό,

χωρίς τον Οποίο κάθε τι στη ζωή μας έχει τη μαυρίλα της νέκρωσης.

Κι έρχεται σήμερα η Εκκλησία να μας υπενθυμίσει ότι ο Χριστός, προς τον Οποίο προσβλέπουμε και από τον Οποίο εξαρτάται η ζωή μας, δεν είναι ένα απλό πρότυπο που μας καλεί να το ακολουθήσουμε. Μη θεωρηθεί υπερβολή ο λόγος, αλλ' αν ίσχυε κάτι τέτοιο, ο Κύριός μας θα αποδεικνυόταν ως ο μεγαλύτερος, ίσως, τύραννος του ανθρώπου, αφού θα τον καλούσε σε μία ζωή τελειότητας, χωρίς ο άνθρωπος, μέσα στην αμαρτία του, να έχει τη δυνατότητα να κάνει οτιδήποτε καλό από μόνος του. Ο Κύριος όμως – κι εδώ βρίσκεται το μεγαλείο της πίστεώς μας – ήλθε ως ο νυμφίος της ψυχής μας. Ήλθε ως Εκείνος που από άπειρη αγάπη για εμάς μας προσέλαβε στον Εαυτό Του και μας έκανε κομμάτι δικό Του. Μόνο η έννοια της συζυγίας, μόνο η έννοια της τρυφερής αγάπης του ερωτευμένου προς την αγαπημένη του, μπορεί να αποδώσει έστω επ' ελάχιστον αυτό που ο Θεός μας νιώθει απέναντί μας. Μας το απεκάλυψε ο Ίδιος με πολλούς τρόπους, κυρίως όμως με την παραβολή των δέκα παρθένων, κι αυτό ακριβώς προβάλλει απόψε η Εκκλησία μας. «Τη αγία και μεγάλη Τρίτη της των δέκα παρθένων παραβολής, της εκ του ιερού Ευαγγελίου, μνηϊαν ποιούμεθα».

Ενώ, όμως, η αγάπη του Χριστού απέναντί μας είναι δεδομένη, ενώ ο κάθε άνθρωπος κατέχει κεντρική θέση στην «καρδιά» του Δημιουργού μας, ώστε να μας προσέχει περισσότερο από ό,τι εμείς την κόρη του οφθαλμού μας, δεν είναι δεδομένη και η αποδοχή της αγάπης Του αυτής εκ μέρους μας. Υπάρχουν δυστυχώς άνθρωποι, ακόμη και χριστιανοί, που όχι μόνο δεν αποδέχονται την αγάπη Του, αλλά και την περιφρονούν, την αρνούνται και εναντιώνονται προς αυτήν. Κι όχι τόσο ίσως θεωρητικά, όσο έμπρακτα στην καθημερινότητά τους. Τί άλλο, άραγε, σημαίνει η ζωή πολλών από εμάς, οι οποίοι έχουμε ως κριτήριο της ζωής μας το «φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν;». Τί άλλο, άραγε, σημαίνει η ετοιμότητα πολλών από εμάς, αφενός να ομολογούμε την πίστη μας, αφετέρου να επιτιθέμεθα εναντίον του συνανθρώπου μας, είτε με την κατάκρισή μας, είτε με την όποια αδικία μας απέναντί του;

Οπότε, ό,τι συνέβη με τις μωρές παρθένους της παραβολής που έμειναν εκτός νυμφώνος Χριστού, μπορεί να συμβεί και με εμάς. Την τραγικότητα αυτή τρέμει και ο υμνογράφος της Εκκλησίας μας σήμερα. Μιλώντας εκ μέρους όλων των πιστών, κραυγάζει θρηνητικά: «Μη μείνωμεν έξω του νυμφώνος Χριστού». Και σε

τί, λοιπόν, μας καλεί για να μη συμβεί αυτό; «Τον νυμφίον, αδελφοί, αγαπήσωμεν, τας λαμπάδας εαυτών ευτρεπίσωμεν, εν αρεταίς εκλάμποντες και πίστει ορθή». Μία είναι η ορθή στάση απέναντι στον νυμφίο της ψυχής μας Χριστό και στη δεδομένη αγάπη Του: να Τον αγαπήσουμε κι εμείς. Να κρατήσουμε το φως του Χριστού στην καρδιά μας, το οποίο μας δόθηκε ήδη από την ώρα που βαπτιστήκαμε. Και πώς επιτυγχάνεται τούτο; Όχι, ασφαλώς, με τα λόγια, αλλά με την ορθή πίστη μας και με την εξάσκηση των αρετών. Αυτό, όμως, σημαίνει ορθή εκκλησιοποίησή μας πρώτον, γιατί στην Εκκλησία μας μόνο διακρατείται ο αληθινός Χριστός, και προσπάθεια τηρήσεως των αγίων Του εντολών έπειτα.

Όσο δεν απομακρυνόμαστε από την Εκκλησία, όσο η θεία λειτουργία και οι ακολουθίες της Εκκλησίας αποτελούν την τρυφή και την τροφή της ψυχής μας, κι όσο η σττροφή της καρδιάς μας είναι επάνω στις εντολές του Κυρίου, κυρίως στην αγάπη προς τον συνάνθρωπό μας, τόσο μπορούμε να έχουμε θάρρος: η αγάπη του Κυρίου θα μας πλημμυρίζει και η θύρα του νυμφώνος Του θα είναι ανοικτή και για εμάς.

Πηγή: synodoiporia.gr